

Υπόθεση Μανώλη Δουρή - Ο βιασμός και η δολοφονία του εξαχρονου γιου του, Νίκου

✘ *«Με έπιαναν κρίσεις και δεν έβλεπα μπροστά μου. Ο καθένας στη θέση μου το ίδιο μπορεί να έκανε»,*

«Θα είσαι ελεύθερη να ζήσεις τη ζωή σου, όπως εσύ το ζήτησες μαζί με τον εραστή σου με τον οποίο σκοτώσατε το Νίκο. Πληρώνω το γεγονός ότι δεν σε μαρτύρησα και βρίσκομαι στη φυλακή αν και είμαι αθώος»,

«Ο Μανώλης για μένα και για τα παιδιά μου είναι αθώος. Δύο αθώες ψυχές βρίσκονται στο χώμα και οι ένοχοι κυκλοφορούν ελεύθεροι»,

«Είμαι ένα μεγάλο κτήνος, αφού κατάφεραν τα χέρια μου με απάνθρωπο τρόπο να κάνουν αυτό που έκαναν. Για μένα δεν έπρεπε να υπάρχει ούτε σωτηρία ούτε λύπηση, μόνο βασανισμός μέχρι να πεθάνω».

Οι παραπάνω φράσεις συνιστούν μερικές μόνο από τις πολλές αντιφάσεις της υπόθεσης που ήρθε στο φως στις 31 Δεκεμβρίου 1993, στο κατώφλι του νέου έτους κι έκανε σκόνη και θρύψαλα το εορταστικό κλίμα της Πρωτοχρονιάς.

Στο Αστυνομικό Τμήμα της Ερμιόνης στην Αργολίδα προσέρχεται ανάστατος ο 40χρονος ελαιοχρωματιστής Μανώλης Δουρής, οικογενειάρχης με επτά παιδιά, προκειμένου να δηλώσει την εξαφάνιση του μικρού γιου του Νίκου, έξι ετών, ο οποίος έφυγε από το σπίτι στις το απόγευμα της ίδιας μέρας και τελικά δεν επέστρεψε ποτέ.

Οι αστυνομικοί, τα μέλη της οικογένειας και αρκετοί γείτονες βγαίνουν στο δρόμο και αναζητούν τον μικρό για ώρες στην ευρύτερη περιοχή. Ίχνος του πουθενά. Η αγωνία για την τύχη του μικρού φτάνει στα ύψη. Τελικά, ξημερώματα πρωτοχρονιάς ο ίδιος ο πατέρας μαζί με το μεγαλύτερο γιο του βρίσκει το παιδί του νεκρό και εμφανώς κακοποιημένο σωματικά και σεξουαλικά, με το πτώμα να είναι πολύ καλά κρυμμένο σε έναν μαντρότοιχο, πίσω από το σπίτι της οικογένειας. Σίγουρα, σε πρώτη σκέψη μοιάζει περίεργο μέρος για να ψάξει κανείς. Σύμφωνα με τον ιατροδικαστή, το παιδί πέθανε από ασφυξία, αφού ο δράστης του έφραξε τις αεροφόρους οδούς, δηλαδή του έκλεισε τη μύτη και το στόμα.

Η πόλη αναστατώνεται από την αγριότητα της πράξης, για πολλές μέρες μετά δεν

βλέπει κανείς παιδιά να κυκλοφορούν στο δρόμο μόνα τους. Και μάλιστα, το φαινόμενο επεκτείνεται σε όλη την Ελλάδα, όσο τηλεοπτικοί σταθμοί και έντυπα βομβαρδίζουν το κοινό με αίμα και τρόμο.

Στη κηδεία οι γονείς μοιάζουν τραγικές φιγούρες. Ο πατέρας, ειδικά, κλαίει και οδύρεται συνεχώς μπροστά στις κάμερες που είχαν σπεύσει να καλύψουν το γεγονός της ταφής, παρόλο που πλέον δεν αποτελούσε είδηση.

Στο μεταξύ η αστυνομία προσπαθεί να συλλέξει κάθε είδους στοιχεία που θα την οδηγήσουν στο δράστη του εγκλήματος. Εστιάζει τόσο στον τόπο που βρέθηκε το παιδί, που ενδεχομένως να ήταν ο τόπος της τέλεσης του εγκλήματος, όσο και στις καταθέσεις πολλών και διαφόρων προσώπων, συγγενών του θύματος, γειτόνων και λοιπών. Όσο προχωρούν οι έρευνες εμφανίζεται κάτι που μπορεί να έχει τεράστια σημασία ... Ο πατέρας του παιδιού πέφτει σε αντιφάσεις στις διαδοχικές καταθέσεις, τις οποίες καλείται να δώσει κι οι υποψίες των ανακριτικών υπαλλήλων που επιλαμβάνονται της υπόθεσης φουντώνουν και στρέφονται ανοικτά εναντίον του...

Με επιμονή και μεθοδικότητα, αποκαλύπτεται το μεγάλο μυστικό και μάλιστα ο Μανώλης Δουρής ομολογεί ότι αυτός βίασε και σκότωσε το ίδιο του το παιδί! Αιτία, κατά τον ίδιο, μια αόριστη ασθένεια που τον κυριεύει και τον μεταμορφώνει: *«Με έπιαναν κρίσεις και δεν έβλεπα μπροστά μου. Ο καθένας στη θέση μου το ίδιο μπορεί να έκανε».*

Η χώρα ολόκληρη, αφού πρώτα έφριξε, τώρα βράζει και η υπόθεση Δουρή γίνεται πρώτο θέμα παντού: στην τηλεόραση, στο ραδιόφωνο, στις εφημερίδες, στα καφενεία, ακόμα και στα σχολεία! Όσο περνούν οι ημέρες, οι γνωστές ατέρμονες συζητήσεις περί θανατικής ποινής αντικαθιστούν τις κραυγές περί δράκου και ανθρωπόμορφου τέρατος και εμφανίζονται ξανά στην πρώτη γραμμή οι δήμιοι, χωρίς κουκούλες στο κεφάλι. Λαϊκή απαίτηση η (από τότε ήδη κλασική) κρεμάλα στο Σύνταγμα και τα σχετικά επιχειρήματα δίνουν και παίρνουν. Ο ίδιος μονολογεί: *«Είμαι ένα μεγάλο κτήνος, αφού κατάφεραν τα χέρια μου με απάνθρωπο τρόπο να κάνουν αυτό που έκαναν. Για μένα δεν έπρεπε να υπάρχει ούτε σωτηρία ούτε λύπηση, μόνο βασανισμός μέχρι να πεθάνω».*

Την ίδια ώρα ο Μανώλης Δουρής έχει κριθεί προφυλακιστέος (κατά την ορολογία της εποχής εκείνης) και οδηγείται στη Φυλακή της Κέρκυρας. Τις ημέρες των ανακρίσεων, αφού έχει ήδη ομολογήσει την πράξη ο δράστης, το Εργαστήριο

Ποινικών κι Εγκληματολογικών Ερευνών πραγματοποιεί επαναληπτική έρευνα για τους ανήλικους κρατούμενους και την πορεία τους μετά την αποφυλάκιση. Πρώτο θέμα και κοινός τόπος της συζήτησης μαζί τους η υποδοχή του Δουρή από τους συγκρατούμενούς του, οπουδήποτε κι αν τον στείλουν οι αρχές. «Αυτοί δεν επιβιώνουν στη φυλακή», λένε... «Οι περισσότεροι από εμάς δεν έχουν παιδιά κι όσοι έχουν δεν τα βλέπουν, παρά σπάνια. Άσε που πολλοί δεν θα κάνουν ποτέ παιδιά με τη ζωή που κάνουν... Κι αυτός να κάνει τέτοιο πράγμα; Από μας θα το βρει», προφητεύουν.

Ο τηλεοπτικός φακός αποτυπώνει καθαρά την σχεδόν άμεση υλοποίηση της στάσης αυτής, έστω κι από άλλους «συναδέλφους» τους. Μόλις ο Δουρής μπαίνει στην κλούβα για να μεταφερθεί στις φυλακές οι συγκρατούμενοι ορμάνε αρειμανίως πάνω του. Όταν πια αποβιβάζεται, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του είναι αλλοιωμένα. Οι δε φύλακες-συνοδοί, κατά δήλωσή τους, δεν κατάλαβαν τί επικρατούσε στην κλούβα και άργησαν να επέμβουν.

Παρόλα αυτά το τεκμήριο αθωότητας, θεμέλιος λίθος του νομικού πολιτισμού, είναι σαφές και απέριττο: «Κάθε πρόσωπο τεκμαίρεται αθώο μέχρι να αποδειχθεί νόμιμα η ενοχή του». Για την περίπτωση ομολογίας του δράστη, δεν υπάρχει καμιά απολύτως εξαίρεση. Στα χαρτιά, βεβαίως...

Η δίκη ξεκινάει στο Κακουργιοδικείο Κορίνθου. Τα φώτα της δημοσιότητας και τα βλέμματα του κοινού στραμμένα στον πατέρα και κατηγορούμενο ως δολοφόνο. Ο κατηγορούμενος στο μεταξύ έχει αλλάξει στάση, έχει αναιρέσει την ομολογία του και υποστηρίζει ότι είναι αθώος. Κατονομάζει, μάλιστα, ως δράστες τη σύζυγό του και τον εραστή της, που σχεδίασαν τα έγκλημα για να ενοχοποιήσουν τον ίδιο και να απαλλαγούν από αυτόν, τρόπον τινά. «Θα είσαι ελεύθερη να ζήσεις τη ζωή σου, όπως εσύ το ζήτησες μαζί με τον εραστή σου με τον οποίο σκοτώσατε το Νίκο», υποστηρίζει χαρακτηριστικά. Δεν υπάρχει πια στο προσκήνιό του η αρρώστια που τον κατατρώει και τον μεταμορφώνει, ούτε η προτροπή να τον βασανίζουν μέχρι το θάνατό του.

Ο καθηγητής Εγκληματολογίας Γιάννης Πανούσης δηλώνει εκείνες τις μέρες στην «Ελευθεροτυπία»: «από την έκθεση πραγματογνωμοσύνης των εγκληματολογικών εργαστηρίων μπορεί να τεθεί εν αμφιβόλω η ταυτότητα του δολοφόνου του παιδιού. Μπορεί άλλος να είναι ο βιαστής κι άλλος ο δολοφόνος». Πράγματι, σχετικό πόρισμα των εργαστηρίων αναφέρει ότι στα ρούχα του παιδιού βρέθηκαν τρίχες γεννητικών οργάνων που δεν ανήκουν στον Μανώλη Δουρή. Ο συνήγορος

υπεράσπισης, Βασίλης Καρύδης, αναφέρει ότι πριν καταδικαστεί ο Μανώλης Δουρής, για τον οποίο πιστεύει ακράδαντα ότι είναι αθώος, δεν έγινε ούτε ψυχιατρική πραγματογνωμοσύνη που είχε ζητήσει η υπεράσπιση του κατηγορούμενου, ούτε έλεγχος με DNA των τριχών που είχαν βρεθεί στο στόμα και στον πρωκτό του θύματος. *«Είναι μια μυστηριώδης υπόθεση»*, είπε ο δικηγόρος του Μανώλη Δουρή *«και πιστεύω, ότι δεν εξετάστηκε όπως έπρεπε, πριν βγει η απόφαση»*.

Η πρωτοβάθμια απόφαση, τελικά, είναι αυτή που έχει ληφθεί από καιρό από την κοινωνία, οι δικαστές -τακτικοί κι ένορκοι- την επισημοποιούν και θέτουν την μεγάλη σφραγίδα του Κράτους. Με ομοφωνία του Δικαστηρίου ο κατηγορούμενος κηρύσσεται ένοχος και απαγγέλλεται ποινή φυλάκισης 1 έτους για ασέλγεια, κάθειρξης 20 ετών για βιασμό και ισόβιας κάθειρξης για ανθρωποκτονία από πρόθεση με ενδεχόμενο δόλο σε ήρεμη ψυχική κατάσταση. Στο ακροατήριο επικρατεί ευφορία και η τάση προς το περίφημο περί δικαίου αίσθημα δείχνει να ικανοποιείται. Όχι, όμως, ολοκληρωτικά. Όχι ακόμα...

Τυχόν λάθη, πλημμέλειες, κακή εκτίμηση των αποδείξεων ή ελλειπής αιτιολογία της απόφασης δεν εξετάστηκαν ποτέ. Η δικαιοσύνη δεν επιλήφθηκε της υπόθεσης σε δεύτερο βαθμό και φυσικά, ούτε γνωμοδότησε το Ακυρωτικό μας δικαστήριο. Ο λόγος, λίγο πολύ, γνωστός σε όλους.

Η τηλεόραση που -ως μέσο- είχε κατακερματίσει το τεκμήριο αθωότητας στην περίπτωση Δουρή, φάνηκε -ως υλικό αντικείμενο- και σε κάτι χρήσιμη στον ίδιο: με το καλώδιο της τηλεόρασης, το οποίο είχε κρύψει στα ρούχα του, απαγχονίστηκε στις εξωτερικές τουαλέτες των φυλακών Τρίπολης κι έδωσε τέρμα συγχρόνως στην υπόθεση και στη ζωή του, όπως ακριβώς είχε προαναγγείλει ευθέως στη μητέρα του και έμμεσα στο μεγαλύτερο γιο του, λίγες μέρες νωρίτερα. Το ημερολόγιο έγραφε 25 Φεβρουαρίου του 1996.

Πηγή: theartofcrime.gr (Διονύσης Χιόνης, δικηγόρος - εγκληματολόγος)